

Chương 102: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (11) - Khoảnh Khắc Bình Yên Trước Khủng Hoảng

(Số từ: 2934)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:10 PM 22/08/2025

Một cảnh tượng lạ lùng bày ra trước mắt tôi khi tôi cẩn thận lách qua những bụi cây.

Erich và Scarlett đang đối mặt với nhau. Bên cạnh Scarlett có một thứ gì đó, từ chỗ tôi đứng thì trông giống như một con thú, nên có vẻ như cuộc đi săn của cô ấy đã thành công.

Gã Erich đang luống cuống đứng trước mặt Scarlett, người đang chặn đường cậu ta.

Dường như gã khốn đó vừa chạm mặt Scarlett đã lập tức bắt đầu cãi vã với cô ấy như một thói quen vậy.

-Này, đồ mắt quỷ, có vẻ mày lớn gan rồi đấy, hả? Dám bật lại tao nữa cơ à.

-...

-Cút đi ngay khi tao còn chưa nổi điên.

Có vẻ cậu ta đang định cướp con mồi mà Scarlett săn được. Tại sao tên khốn này lại đi tìm cô ấy này chỉ để trêu chọc chứ?

Ngay khi tôi quyết định bước ra trước khi gã đó có thể làm gì hơn nữa...

-Bốp!

-U..a!

Tôi thấy rõ ràng Scarlett tung một cú đá mạnh vào bụng Erich, khiến cậu ta bay đi.

Sau đó, cô ấy từ từ bước tới, nhẹ nhàng giẫm lên mặt gã Erich đang ngã sóng soài.

-Cậu biết không, Công chúa đã nói với tôi một điều.

-C-cái con đĩ mắt quỷ nhà mày...

-Cho dù tôi có làm gì cậu, cô ấy cũng sẽ bảo vệ tôi.

-C-cái gì... Cái gì cơ?

Scarlett giáng cú đá thứ hai vào bụng gã Erich đang bàng hoàng. Tôi thấy rõ ràng cậu ta hít vào một hơi thật mạnh và lặn lộn khắp nơi.

Scarlett nhìn xuống cậu ta với đôi mắt lạnh lùng.

-Lý do duy nhất tôi không trả lại tất cả những gì cậu đã làm với tôi gấp trăm lần là vì tôi không muốn trở thành một kẻ như cậu.

-Bụp!

-U...a!

Cuối cùng, sau khi đá vào mặt Erich, Scarlett vừa bỏ đi vừa lẩm bẩm.

-Cẩn thận. Tôi không biết mình sẽ làm gì nếu mất bình tĩnh đâu.

Có vẻ như Scarlett đã kiềm chế và kết thúc sự trả thù của mình tại đó. Cô ấy dường như nghĩ rằng có thể sẽ giết Erich nếu mất đi sự tự chủ dù chỉ một chút.

Erich thậm chí còn không dám nhìn Scarlett đang rời đi, mặt mày tái mét.

Cậu ta hẳn phải biết rằng Scarlett vượt trội hơn mình rất nhiều. Tuy nhiên, một khi biết được rằng Scarlett sẽ chỉ chịu đựng sự bắt nạt của cậu ta vì cô ấy sợ bị đuổi khỏi Temple, cậu ta đã biến thành một kẻ tồi tệ cứ tiếp tục bắt nạt cô ấy.

Tuy nhiên, giờ đây, khi có một đồng minh mạnh mẽ, Scarlett không còn sợ hãi nữa.

Khác với bản gốc, Scarlett giờ đây có Charlotte là đồng minh.

Vì vậy, thay vì để Ludwig giúp đỡ, cô ấy đã tự tay áp đảo Erich.

Sau khi đợi Scarlett đi khuất hoàn toàn, tôi đi xuyên qua những bụi cây và đối mặt với cảnh tượng Erich đang ngồi đó, hoàn toàn khiếp sợ.

“Rei... Reinhardt?”

“Phải, tôi đây.”

Tôi túm lấy cánh tay của gã đang ngồi đó một cách ngu ngốc và buộc cậu ta đứng dậy.

“C-cậu... cậu đã nhìn thấy. Cậu đã thấy! Cậu thấy con đi đó đánh tôi!”

“Tôi đã thấy.”

“C-cái con đi mất quỷ đó cuối cùng cũng lộ bản chất thật! Nó giống như một con ác quỷ...”

“Ồ, im đi.”

Tôi khó chịu khi nghe cậu ta than vãn, nên chỉ nhìn chăm chăm vào Erich.

“Cậu tự hào vì bị đánh bại bởi hành động chết tiệt của mình hả, thằng khốn?”

-Bốp!

“U...a!”

“Sao cậu không thể ngồi yên hả? Sao cậu luôn phải vượt quá giới hạn?”

Gã đó vừa bị tôi đánh mà không có lý do. Cậu biết tôi là một thằng khốn điên rồ, nên không hét lên những điều vô nghĩa như ‘sao mày dám chạm vào cơ thể cao quý này’.

Bởi vì nếu làm vậy, cậu biết rằng tôi đủ điên để đánh cậu nhiều hơn nữa.

“Tuy nhiên, đó là điều ít nhất cậu phải lo lắng. Cậu nên lo lắng về những gì Bertus sẽ nói ấy, biết không?”

“Gì... Gì cơ?”

Ba trong số các bạn cùng lớp của cậu đã phải mạo hiểm đi vào rừng một mình chỉ vì cậu quyết định hành động đơn lẻ.

Về mặt cậu trở nên tái nhợt, không phải vì Scarlett đánh bại, mà là vì những lời của tôi. Cậu không chắc mình nên mong đợi điều gì khi trở về trại.

“Không sao cả nếu vô dụng. Khi mọi người tập hợp, nhất định sẽ có những người như vậy.”

Bertus dựa vào một cái cây và nói chuyện với Erich trong khi cậu cúi đầu.

Bertus vẫn nở nụ cười trên môi, nhưng tôi có thể thấy chiếc mặt nạ của cậu đang trên bờ vực của sự sụp đổ.

“Nhân tiện, tôi nghĩ có một sự khác biệt rõ ràng giữa một người vô dụng và một người không cần thiết.”

Vô dụng và không cần thiết là những khái niệm khác nhau.

Vô dụng thì không sao. Ít nhất những người đó không gây hại cho tập thể.

Tuy nhiên, một người không cần thiết có nghĩa là một người chỉ gây hại cho tập thể. Một người như vậy tốt hơn hết là nên vứt bỏ.

Cậu ta không đủ mạnh để đi trinh sát khu rừng như tôi, Cliffman và Ellen, cũng không có Siêu Năng hay kiến thức về ma pháp như Harriet, Adelia và Liana.

Kono Lint đóng vai trò cung cấp dũa đều đặn cho cả nhóm. Cậu ta có thể sử dụng thánh lực tương tự như Ashir của Lớp B, dù chúng vẫn còn rất yếu, nhưng gã đó thậm chí còn không thể giúp được điều đó.

Cậu ta được xếp vào Lớp A vì tài năng bao gồm kiếm thuật, thánh lực và cận chiến, nhưng cậu ta lại cực kỳ lười biếng và thích khoe khoang, nên không nỗ lực nhiều trong việc phát triển tài năng của mình chút nào.

Erich là một ví dụ hoàn hảo cho việc tài năng và năng khiếu không thực sự tỷ lệ thuận.

Do đó, cùng với Cayer, Erich chỉ làm những công việc vặt mà bất cứ ai cũng có thể làm, và sau đó lại quyết định chấp nhận rủi ro không cần thiết khi hành động một mình.

Bertus chỉ rõ rằng cậu ta thậm chí còn vượt xa sự vô dụng—cậu ta là một kẻ không cần thiết.

“Erich. Cậu có muốn trở thành một kẻ không cần thiết không?”

“K-... Không. Không, không. Xin lỗi. Tôi xin lỗi, Bertus.”

Giọng điệu của cậu ta khá nhẹ nhàng, nhưng nội dung của những gì cậu ta nói lại rất đáng sợ.

Bertus, người đang chịu rất nhiều căng thẳng, đang cố gắng giữ bình tĩnh bằng tất cả sức lực của mình.

Tuy nhiên, tên ngốc đó lại hành động một mình dù đã được dặn dò không được làm thế. Cậu ta đã xúc phạm Bertus trong khi tình hình đang tồi tệ như vậy.

Có lẽ điều này sẽ có tác dụng trong một thời gian khá lâu. Điều này hẳn đã hạ thấp sự hữu ích của Erich xuống vài bậc trong tâm trí của Bertus. Erich run rẩy khi nghe Bertus nói những điều như vậy lần đầu tiên.

Những người khác có thể không nghe rõ những gì họ nói, nhưng họ đều nhìn sang đây từ một bên.

“Được rồi, vì cậu đã mắc lỗi, hãy để tôi đưa ra một hình phạt: Từ tối nay trở đi, sẽ có hai người đứng gác vào ban đêm.”

Cayer, người đã gác một mình đêm qua, đã biến mất. Vì vậy, bắt đầu từ đó, Bertus quyết định tăng số lượng người gác đêm lên hai người.

“Gác cả đêm. Hãy kết thúc ở đây.”

Một trong những người phải đứng gác sẽ được thay đổi thường xuyên; Erich, mặt khác, sẽ phải ở lại làm lính gác suốt đêm. Đó là lý do tại sao cậu ta quyết định gác đêm sẽ bao gồm hai người.

“C-cảm ơn cậu, Bertus.”

Erich, tuy nhiên, lại biết ơn Bertus vì đã hào phóng như vậy.

Trại đã được sắp xếp lại, và chúng tôi có đủ thức ăn cho bữa tối. Mọi người đều háo hức làm máng hứng nước mưa để tích trữ. Sau khi mưa tạnh, chúng tôi sẽ phải quay lại làm nước cất.

Đến tối, mưa dần tạnh, và Ellen trở về.

“...C-cái gì thế kia?”

Adelia mở to mắt và lẩm bầm.

Mọi người đều ngạc nhiên hơn với những gì Ellen mang trên lưng hơn là sự trở về của cô ấy.

-Bích

Ellen đặt nó xuống đất và nói một cách bình tĩnh.

“Tôi nhặt nó trên đường về đây.”

Đó là con báo đốm mà chúng tôi đã giết và không thể mang về.

Thật đáng kinh ngạc khi cô ấy có thể tự mình mang nó về. Nó hẳn đã bị ướt vì mưa và rất công kênh. Mọi người tò mò nhìn con báo đốm đã chết với cái đầu bị nứt sọ.

Ellen nghiêng đầu khi nghe rằng Liana và tôi là những người đã giết con báo đốm.

“Ồ... Tội nghiệp.”

“Tôi suýt bị thứ đó giết chết đấy? Sao lại là tội nghiệp?”

Harriet thấy con báo đốm với cái đầu bị vỡ có vẻ đáng thương. Heinrich dường như có một ý kiến khác.

“Nhân tiện... Tội mình nên làm gì với thứ này? Chúng ta có thể ăn nó không?”

Họ cho rằng ăn thịt hươu và lợn thì không sao, nhưng họ cảm thấy hơi ghê ghê khi ăn thịt của loại thú này.

“Tôi sẽ không bao giờ ăn thứ này.”

Liana dường như ghét ý tưởng ăn nó, và mọi người đều đồng ý với cô nàng.

“Mặc dù vậy, Ellen đã phải vất vả mang nó đến đây... Thật đáng tiếc nếu chỉ để nó lại như thế này.”

Đó là những gì Bertus nói. Thành thật mà nói, mặc dù cô ấy có sức mạnh quái vật, việc tự mình mang nó đến chỗ chúng tôi hẳn là rất vất vả.

Chà.

Tuy nhiên, tôi đột nhiên nhớ lại câu chuyện rằng thịt mèo rất tốt cho phần thất lưng của một người.

Nếu điều đó là thật, thì thịt mèo rừng sẽ tốt như thế nào cho phần hạ bộ của một người?

Cái đó. Cái đó sẽ. Thật. À. Dừng lại! Nó có đến mức đó không?

Tôi đã nghĩ về điều đó một lúc, nhưng tôi không muốn thực sự kiểm tra.

Tôi vẫn ổn ở phía dưới đó.

Vì vậy tôi không cần dùng đến nó.

“Chà, tôi không thực sự biết phải làm gì với nó, nhưng tôi nghĩ nếu lột da nó, người ta sẽ có thể bán được với giá khá cao.”

Bertus đưa ra một câu trả lời sau khi suy nghĩ một lúc. Cậu dường như đang nghĩ về những gì chúng tôi có thể làm với nó sau nhiệm vụ, chứ không phải trong khi làm nhiệm vụ.

“Reinhardt và Grantz đã bắt được nó, và Ellen đã mang nó đến đây, vậy hai người có muốn chia số tiền thu được giữa ba người không?”

“Tôi ừn.”

Liana lắc đầu vì cô không quá quan tâm đến tiền. Ellen và tôi nhìn nhau, nhưng cảm giác có vẻ hời hợt.

“Ngay cả khi tôi muốn bán da... tôi không thực sự tự tin vào kỹ năng lột da của mình.”

“Thật sao? Chà... Tôi cứ nghĩ cậu giỏi lột da chứ.”

Bertus gãi đầu như thể không thể làm gì được.

“Thật đáng tiếc, những thứ này có thể mang lại cho cậu khoảng 20 xu vàng đấy. Ngay cả khi tình trạng hơi tệ, tôi nghĩ vẫn có thể nhận được khoảng một nửa số đó...”

10 xu vàng.

10 triệu won.

“...Tôi nghĩ mình có thể làm được việc này.”

Không có gì đánh bại tiền bạc trong việc giải phóng sự sáng tạo của một người.

Tôi không tự tin vào kỹ năng lột da và xử lý của mình. Tuy nhiên, nếu chúng tôi để nó ở đó, nó sẽ chỉ thôi rửa vào cuối nhiệm vụ.

Ellen và tôi kéo xác con báo đốm đến trại của Lớp B.

Lớp B gần như đã xây dựng lại xong trại của họ, và có vẻ như họ sắp ngồi xuống ăn gì đó.

“Cái gì thế này...?”

Khi Ellen và tôi đột nhiên xuất hiện, kéo theo một xác báo đốm, việc họ bắt đầu hoảng loạn là điều tự nhiên.

Họ im lặng nhìn chăm chăm vào con mèo lớn như thể hoàn toàn kinh ngạc.

“Delphine.”

“Vâng, Reinhardt. Có chuyện gì vậy?”

“Cậu có thể lột da con này một cách sạch sẽ không?”

Tôi không giỏi lột da, nhưng cô ấy đó hẳn phải biết cách làm.

Khi tôi hỏi cô điều đó, cô vỗ tay, hiểu ý tôi.

“Chà... Tôi không chắc mình có thể làm tốt. Tôi không phải là chuyên gia. Cậu có ổn với điều đó không?”

“Không sao cả. Sau nhiệm vụ, chúng ta sẽ bán nó và chia số tiền thu được với cậu. Nếu cậu muốn ăn thịt, cậu có thể lấy.”

Tất cả những gì tôi cần là da, nên tôi quyết định đẩy phần thịt cho Lớp B. Dù sao thì mọi người ở phía chúng tôi đều không thích ăn nó.

Tôi, Ellen và Delphine.

Ba chúng tôi quyết định chia số tiền thu được. Tất nhiên, chúng tôi phải tính đến, tùy thuộc vào tình hình, rằng da có thể bị thối rữa hoặc không có giá trị thương mại nào cả.

“Thật nực cười khi những thứ như thế này lại có trên đảo này, và thật đáng ngạc nhiên khi cậu có thể bắt được nó, nhưng còn ngạc nhiên hơn nữa khi cậu nghĩ đến việc bán da của nó.”

Charlotte lắc đầu, nói rằng cô ấy quá ngạc nhiên đến nỗi không biết phải nói gì.

Cậu không quan tâm đến nhiệm vụ này chút nào phải không, tên ngốc?!

Đó là những gì đôi mắt cô ấy dường như đang hét lên.

Không, nói đúng ra, Bertus là người đã bảo tôi bán da và không lãng phí thịt của nó nhá?

Bằng cách nào đó, tôi trở thành cầu nối giữa Lớp A và B, vì vậy trong khi họ vẫn phải cạnh tranh với nhau, họ lại hợp tác với nhau, nhưng không thực sự.

Đó là sự hợp tác bị ràng buộc bởi tiền bạc. Khi mặt trời lặn, mưa đã tạnh hoàn toàn. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Heinrich và Liana bắt đầu đốt gỗ ướt, và chẳng mấy chốc một đồng lửa nhỏ đã được tạo ra.

Mọi người sưởi ấm cơ thể gần đồng lửa. Bertus treo thịt mà cậu ta săn được lên trên đồng lửa, làm một cái gì đó tương tự như hun khói. Nếu chúng tôi để nó một mình, nó sẽ nhanh chóng bị phân hủy trong thời tiết ẩm ướt.

Nhìn mọi người tụm lại với nhau sưởi ấm bên lửa như vậy, chúng tôi trông giống như một chợ lao động nhỏ vào lúc bình minh.

“Haa... Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu trời tiếp tục mưa cho đến ngày mai.”

Mọi người đều bật cười trước lời căn nhắc của Harriet. Cô ghét mưa, nhưng khi trời không mưa, cô cũng khó chịu. Trong khi ăn thịt hun khói cho bữa tối, chúng tôi làm khô cơ thể ướt đầm của mình.

“Ellen, cậu đã ở trong rừng lâu nhất. Cậu có tìm thấy gì không?”

Vì Ellen đột nhiên xuất hiện mang theo con báo đốm trên lưng, chúng tôi chưa có cơ hội hỏi Ellen đã làm gì suốt cả ngày.

“Tôi đã tìm thấy trại của những người khác.”

Mắt mọi người mở to khi nghe thông tin chấn động đó. Mọi người dường như muốn nói với cô rằng cô nên nói sớm hơn.

“Tôi đã đợi họ quay lại, nhưng họ không đến, nên tôi đành bỏ cuộc và quay về. Họ có lẽ đã dựng nhiều trại ở những nơi khác nhau, sống ở bất kỳ trại nào họ thích.”

Cô đã tìm thấy một trong những trại của những người khác. Tuy nhiên, cô cũng cho rằng họ có nhiều trại, chứ không phải chỉ một.

Đó không phải là tất cả.

“Và có một thứ giống như một nghĩa địa xương. Cũng có xương người ở đó.”

“Hieeek!”

Những người khác được cho là những kẻ ăn thịt người.

Có vẻ như mọi người đều bị những lời này làm cho khiếp sợ.

“Một bối cảnh thật kinh tởm...”

Bertus dường như nghi ngờ rằng đây không phải là một nhiệm vụ nhóm của Temple mà là một sự kiện nhằm gieo rắc những tổn thương tâm lý cho chúng tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

MB

BIDV

50+

Thanks For Reading